

*Hoge hoogten, kleine kamers, monsters onder het bed.
Iedereen is wel ergens bang voor. Het is niet altijd even makkelijk
om erover te babbelen. Misschien schaam je je over je angst?
Dat is helemaal niet nodig. Erover praten kan mentaal enorm
opluchtend én rustgevend werken. Want pas als dingen
luidop gezegd worden, kan er iets mee én aan gedaan worden.
Dit voorleesverhaal leert je kind dat het helemaal oké is om ergens
bang voor te zijn en dat ook zij erover mogen babbelen.
Ook Krokochill, onze dappere krokodil met zijn grote mond, is bang.
Nieuwsgierig naar zijn verhaal? Lees dan vlug verder.*

KROKOCHELL IS BANG

Ben jij soms **bang** van iets?

Want Krokochill, onze babbelkous met zijn grote mond, is bang.

Niet van de donder en zijn plotselinge bliksemschichten.

Niet van het monster onder het bed, dat loerend ligt te wachten tot mama en papa het licht uitdoen. Of van spoken, die hallo zeggen in vuile spiegels.

Nee, Krokochill is bang van iets helemaal anders en hij weet niet wat hij moet doen. Lees/luister je even mee?

“Krokochill, kun je een nieuw pak pasta uit de kelder gaan halen?” Daar was het dan. Het moment waar Krokochill tegenop zag. De krokodil keek op van zijn mandala en speelde nerveus met het oranje potloodje in zijn handen. “Kan Chillpansee niet gaan?” Chillpansee keek op van zijn eigen mandala. “Hé, ik ben gisteren naar beneden geweest!” riep hij. “En Chillpad is vandaag voor mij al naar de kelder geweest.” Vertelde Papa, terwijl hij in de pot spaghettisaus bleef roeren. Krokochill voelde zijn maag knorren. Hij had zo zin in spaghetti. Maar spaghetti zonder pasta, dat is het niet. “Kom op, schat. Ik denk dat één pak genoeg gaat zijn.”

Met veel tegenzin stond Krokochill dan toch maar op en liep hij met zware voeten naar de kelder. Op zich was er niets mis met de kelder. Het was er een beetje fris, maar voor de rest was er niets ergs daar. Alle lekkere dingen lagen daar! De nieuwe koeken, pas meegebracht van de winkel. De limonade voor feestjes en Krokochill wist dat Mama er ook ergens chocolade had verstopt. En toch... Krokochill opende de deur naar de kelder en deed het licht van de trap aan. Met een zucht keek hij naar beneden. Het was donker daar. Het leek wel een zwart monster dat alles op at. Hoorde hij nu net iets bewegen daar beneden? Zat er iemand verstopt? Te wachten op hem? De krokodil schudde zijn hoofd en haalde een keer diep adem. Hij kon dit. Hij was een grote krokodil met een nog grotere mond en zijn tanden waren wit en scherp. Hij kon... Nee, hij durfde niet. Krokochill zette een stap naar achter.

“Dus dat is het probleem.”

“Aaarhhg!” Krokochill sprong naar achter en draaide zich om. Zijn hart klopte luid in zijn borst en zijn benen en armen trilden. “Chillpad, doe me zo niet verschieten!” Chillpad keek hem rustig aan en stak langzaam zijn hand op. “Hi.” Zei hij. “Wat doe jij hier?” vroeg Krokochill. “Mama zegt dat het brik melk ook bijna leeg is.” Krokochill knikte en draaide zich terug om naar de kelder. Hij moest gewoon het pak pasta én een nieuw brik melk ophalen. Gemakkelijk! Hij wist waar die twee dingen stonden. “Ben je bang voor de kelder. Wil je daarom niet naar beneden?”

“Ik ben niet...” Begon Krokochill, maar hij stopte en knikte. “Ja, dom hé?”

“Waarom?” vroeg Chillpad. “Iedereen is wel ergens bang voor. Ik voor spinnen en Chillpansee voor de buurvrouw.” Krokochill keek de schilpad verrast aan, maar die haalde enkel zijn schouders op. Krokochill knikte. “Wat doen jullie dan als jullie bang zijn?” Chillpad antwoordde niet onmiddellijk en dacht even diep na. “Ik roep heel luid als ik een spin zie en Chillpansee fluit altijd als hij bang is. Dat helpt.”

“Maar ik kan niet fluiten, heb je mijn mond al gezien?”

Krokochill wees naar zijn grote mond. Daar had Chillpad nog niet over nagedacht. “Maar je kan wel zingen?” zei Chillpad opeens. “Zo vals als een kat, dat weet je! Dat gaat me echt niet helpen!” zuchtte Krokochill. “Wel... je kan zo luid zingen dat je alles en iedereen wegjaagt.” Krokochill keek geschrokken op. “Zit er dan echt iemand in de kelder?”

Chillpad lachte. “Nee, gekkie! Het is een trucje voor jou. Probeer maar eens.” Krokochill keek hem maar twijfelend aan, maar schraapte zijn keel en haalde diep adem. Hij vulde zijn longen helemaal en begon te zingen bij de eerste stap. In het ritme van zijn favoriete liedje stapte hij de trap af en huppelde hij nadien naar de melk en de droge pasta. Je kan je lievelingsliedje toch niet zingen zonder mee te dansen?! Met alles in zijn handen begon hij aan het refrein en stapte hij de trap omhoog. Hij was nog niet klaar met zingen.

Volgende keer moest hij net iets langzamer stappen...

“Voilà.” Zei Chillpad met een brede glimlach op zijn groene gezicht. Krokochill keek naar de spullen in zijn handen en nadien naar de trap achter hem. Het leek nog altijd op een zwart monster, maar hij dacht opnieuw aan zijn favoriete liedje en opeens leek het niet meer zo héél donker.

“Bedankt, Chillpad!” Neuriënd liep hij vlug naar de keuken en zette zijn vangst op het aanrecht.

Krokochill is nog steeds bang.

Niet van fouten maken voor een grote groep, hoge hoogten of spinnen met hun acht harige poten. Nee, hij was bang van de donkere kelder. Maar nu is hij net dat tikkeltje minder bang.

Hoe kun je nu bang zijn terwijl je luid zingt?

Dus... als iemand vraagt om in de kelder iets te gaan halen?

Dan zegt Krokochill 'ja' en start hij met het zingen van zijn liedje.

Luid, vol enthousiasme én oh zo vals.

Perfect om dat ongemakkelijke gevoel in zijn buik weg te jagen!

Zo pakt Krokochil zijn eigen angst aan. Doe jij dit ook zo of heb je een ander trucje gevonden dat je helpt?

Of ga jij dat ook eens proberen als je bang bent?